

hvis hun skal udføre alt Arbejde, og skal alle Husets Medlemmer deltage i de huslige Gøremaal, bliver det et uforholdsmæssigt Maskineri.“

Vi kan ikke nok som anbefale vore unge vordende Husmødre at overveje dette Spørgsmaal; thi gaar det først ind i Kvinderne, at ko-operative Husholdninger kan lade sig realisere, saa vil de ogsaa forstaa, at det paa ingen Maade vil berøve Hjemmet dets Hygge, men tvert imod giver Mulighed for et virkelig hyggeligt Samliv, og hvad der vil være Hovedsagen ved det hele, er, at da først vil Arbejdernes Børn kunne faa en omhyggelig Opdragelse.

Johanne Meyer.

En Foraarsbebuder.

Udstillingsaaret 88 med sit store Kvinde-sagsmøde havde grebet hende dybt, og hun var blandt de første Holdere af det den Gang startede „Kvindeblad“. Med stor Begærlighed greb hun hvert nyt Blad — og alt, hvad hun ellers kunde faa fat i angaaende denne Sag. — Her fandt hun Svar paa mange af alle de Spørgsmaal, der Aar efter Aar havde hobet sig op. — Her fandt hun Mennesker, der ligesom hun brændte af Harme over alle de Lænker, man havde bundet hendes Køn med. Og her fandt hun Mennesker, der med Fare for selv at blive miskendt og misforstaaet dog alligevel havde Mod til at bære frem de mange, mange tavses Lidelser, Sorg og Græmmelse. Hun følte, at her maatte hun være med. Livet havde for hende ligesom faaet en hel ny Horisont. Al hendes hengemte Bitterhed over at høre til det forurettede og tilside-satte Køn brød ud og ramte ved sin bidende Ironi stundom værre end Piskeslag, dem, der kom hendes Rettigheder og Menneske-værdighed for nær. Det tungsindige og sygelige Præg, der efterhaanden havde lagt sig over hende, fejedes ligesom bort og gav Plads for Liv og Virkelyst. Hendes medfødte gode Forstand og slet ikke daarlige Evner kom i Virksomhed. Med andre Ord: hendes Karakter formede og udviklede sig. Saa hvem der tidligere havde kendt hende med det stille, tilbageholdne og indesluttede Væsen forbavsedes nu over at finde hende som en livlig, kvik og vaagen Kvinde, der aldrig var bange for at tage en Disput op med hvem som helst, der vovede at krænke hendes Køn; thi hun troede ubetinget paa sin Sags Retfærdighed og Sejer.

Men hendes klare og fremsynte Blik sagde hende ogsaa, at skulde der sejres, da maatte der kæmpes og arbejdes baade af den enkelte og af de mange i Flok. Og det laa heller ikke for hende at lade det blive ved Ord. Ingen skulde med nogen som helst Ret kunne sige hende paa, at hun „bare snakkede“. Hun skulde vise dem, hun kunde ogsaa handle. Hun fik begynde med sig selv og sine egne Forhold, det var nok det solideste Grundlag for at naa længere. Vel vidste hun, at alle Mennesker vilde fraraade hende at gaa uden om den vante Vej —, hun var jo heller ikke ung længere — og gift; men hvad gjorde

det, naar hendes Mand ikke stod hende i Vejen. Det værste var det med Helbredet; men det fik ikke hjælpe. — „Hellere leve kort og godt, end længe daarligt“. Der var jo ikke andet for end at *trouze* Hindringerne, naar man vilde noget i denne Verden — og frem, det vilde hun, hun vilde. — — — —

Flere Aar er gaaede. Vi træffer hende atter. Denne Gang paa hendes eget Kontor, ivrig optaget af sin Gerning. Vi ser straks paa det bestemte Træk om Munden, det rolige og tilfredse Blik idet hun ser op, at hun er paa bedste Vej til at naa, hvad hun vil. Og Maalet er stadig det samme. Hun vil baade med Ord og Handling føre Krig mod alle disse forældede Fordomme, der gør Kvinden til bare et „Ekko“ af Manden. Hun vil være gift, men ikke solgt. Hun vil være Moder, men ogsaa Medejers af sit Barn. Hun vil være Erhverver, men ogsaa Medbestemmer ved Brugen af det erhvervede. Hun vil som Borger svare til Stat og Kommune, hvad der kan tilkomme hende, men saa ogsaa have Lov til at tage Del i disses Anliggender. — Kort sagt: hun vil paatage sig alle de Forpligtelser, der paa nogen Maade kan tilfalde hende; men hun gi'r saa heller ikke Fred, før hun faar Rettighederne. Og — naaer dette sig ikke i hendes Tid, da vil hun med Eksempels stærke Magt og Overbevisningens Varme have lagt den samme *Selvstændighedstrang* og *Lighedstanke* ind i sit Barns Bevidsthed, saa der aldrig bliver *Fred*, før *Uretten* er jævnet og Mand og Kvinde stillet *lige*, baade som *Menneske* og *Borger*, i det Samfund, hvori *vi alle* har lige Ret til at befinde os vel.

Petrea.

Tørre Sko og varm Mælk.

Det er glædeligt at se, hvorledes den humane Tankegang mere og mere gør sig gældende overfor Skolebørnene ogsaa paa Landet.

Mange Steder har man nemlig indført den priselige Skik at skaffe Børnene varm Mælk paa Skolen og tørre Sko. Hvor betydningsfuld en saadan Reform er for de smaa, kan man let forstaa, naar man véd, at Børnene ofte har halve Mil at gaa i Sne og paa sølede Landeveje, og derefter en hel Dag leve paa Vand og Brød i Skolen; selv om der er godt og kraftigt Sul paa Brødet, er det dog en temmelig umenneskelig Behandling over for de Smaa.

Man har været saa vant til at betragte Landhofholdene som ubetinget sunde, men endskønt den gode rene Lult bærer over meget, saa hører der dog mere til end blot den. Vi kan derfor ikke andet end udtale vor Glæde over en saadan Reform, som at sørge for tørre Sko paa Skolen og varm Mælk til Børnene. Mange Steder har Kommunekassen udredet Udgiften til Skoene, hvorimod den varme Mælk er et privat Initiativ, og saa vidt os bekendt var *Koldbred* Mejeri det første, der skænkede Mælk til *Tranget* Skole. Med Hensyn til Fodtøjet fortæller sammes Lærer, I. P. Andreasen: „Vi har her ude (Vendsyssel) gjort et tarveligt Forsøg med Hensyn til at lave Halm-sko paa Skolen. Enkelte flinke Dreng og Piger vovede Forsøget, og selv om de første

Par Sko ikke blev af det eleganteste Snit og af største Varighed, havde vi dog snart alle Sko paa Fødderne. Ved Halm-sko slap vi udenom Pengespørgsmaalet, saa ingen havde Grund til at sige noget til vor Ordning.“

Den varme, kogte Mælk er ikke af mindre Betydning; den kræver naturligvis en lille Smule Velvillie fra Lærers Side; men der findes neppe nogen Skolelærers Hustru paa Landet, der nægter at yde denne Tjeneste, som har saa umaadeligt Vægt for Børnene.

Agiter

for *Kvindebladet* „*Hvad vi vil*“. Naar blot de, der er glade ved Bladet, hver vil skaffe én Abonnent, vil 1893 blive et godt Aar for „*Hvad vi vil*“.

Hustruen bør være sin Mand lydig.

Af Potonié Pierre.

De kom op paa Raadhuset; talrige Slægtninge var fulgt med Brudeparret. Man ventede paa Borgmesteren, som skulde vie de unge Folk. Han lod vente paa sig, og man samtalede med hviskende Stemmer. Ogsaa den unge Brudgom, en statelig Fremtoning, og Bruden, en smuk Brunette, talte sagte sammen.

Han: „Hvor jeg er lykkelig!“

Hun: „Saa skal jeg vel altsaa nu love dig Lydighed? Heldigvis er det dog kun en Form; Lovbogen lader meget tilbage at ønske. Man ser, at Kvinderne ikke har været med at lave den. Jeg vil aabent tilstaa dig, at jeg vil for første Gang i mit Liv forekomme mig selv som en Jesuit, naar jeg lover dig Lydighed.“

Han: „Lovbogen har sine gode Sider, jeg mener ikke formedelst Lydigheden, men det kunde nu ikke være sat anderledes. Hvad skulde det blive til, naar Konen vilde til Højre og Manden til Venstre! En Kusk som ikke forstaaer at styre, vælter med Køretøjet; med dine smaa Hænder kunde du dog ikke styre Regeringens Tøjl.“

Hun (lidt sørgmodig): „Da du bad mig blive din Hustru, var du lige over for mig begejstret for Kvindens Rettigheder, skulde du allerede — —“

Han (livlig): „Have forandret Mening, vil du sige; nej visse! I Theorien tænker jeg endnu altid som før, men i Praksis vil jeg oprigtig tilstaa — —“

Hun (nervøs leende): „At du vilde handle ganske anderledes end du tænkte; ja det er rigtig nok smukt.“ Hun krammede Kniplingstørklædet mellem Fingrene, og en lille Taare glindsede i Øjet.

Han (idet han ser paa hende, siger ømt): „Men, elskede Barn, for saadanne Barnagtigheder skal vi da ikke kives paa en saa vigtig Dag! I Grunden stemmer vi jo dog overens; naar vi først er gifte, kan du som før, som ung Pige, abonnere paa „Le droit des femmes“ (Kvindens Ret), paa „La Citoyenne“ (Borgerinden), paa alle Blade af denne Farve, lige saa meget som du vil; jeg vilde endogsaa tillade dig — —“

Hun (helt rød, udbryder langsomt): „Du vil tillade mig? —“

I dette Øjeblik opstod der Bevægelse